

tinget, kun med den Indskrænkning, at Kandidaten det sidste Aar før Valget skal have haft Bopæl i Valgkredsen.

Det nu afsluttede Landstingsvalg er altsaa sket efter foranstaaende Regler, saaledes at den almindelige Vælgerklasse valgte Valgmænd den 29. Juni, de højst-beskattede i København og Købstæderne den 3. Juli, og selve Valget af Landstingsmændene foregik den 10. Juli.

Rigsdagen vil nu blive indkaldt (eller er maaske allerede indkaldt, naar dette Nummer af Bladet udkommer). Saafremt Folketing og Landsting nu bliver enige om en ny Grundlov, (hvad der vel er størst Sandsynlighed for), vil hele Rigsdagen blive opløst, og der vil blive udskrevet nye Valg baade til Folketinget og Landstinget. Disse Valg vil foregaa efter samme Valgregler som hidtil, og først, naar den derved valgte Rigsdag har vedtaget Grundlovsforslaget i uforandret Skikkelse, og Kongen har underskrevet det, er det Danmarks Riges Grundlov.

Saafremt Valgloven vedtages samtidig, hvad der sikkert vil ske, bliver Bekræftelsesrigsdagen atter opløst, og nye Valg i Henhold til den nye Grundlov og Valglov udskrevne, og først ved disse Valg har Kvinderne Stemmeret.

Fra Sverige.

—o—

Den 3die Juli har det liberale Parti i Sverige fremsat Forslag om politisk Valgret og Valgbarhed for Kvinder, samtidig med at der til Regeringen er indsendt et Andragende fra 350,000 Kvinder om at give Kvinder samme politiske Rettigheder som Mænd.

„Blandt andet“.

—o—

Naar om kort Tid Danmark holder sit Indtog i Rækken af de Nationer, som har givet deres Kvinder politisk Valgbarhed, da vil Telegrafien ikke melde ud over Verden, at den eller den Dato sejrede Kvinders politiske Valgret i Danmark, men den vil melde, at den eller den Dato indførtes en større Forfatningsreform i Danmark, hvorved *blandt andet* Kvinder fik politisk Valgret.

Det er dette lille og tilsyneladende saa uskyldige Ord: „blandt andet“, vi i Dag vil opholde os ved lige paa Tærskelen til Kvinders Valgret. — Naar vi forhaabentlig snart er gaaet over Tærskelen, skal det være gemt, om ikke glemt, — da vil vi alene fæste Blikket ved alt det, som med Opnaaelsen af Kvinders Valgret er vundet for Kvindesagen i Fremtiden.

Der er skrevet i disse Dage, at naar Kvinderne i Danmark faar Valgret, da faar de den fuldt ud paa lige Fod med Mændene, da faar de den næsten helt uden Kamp som et almindelig anerkendt Retfærdighedskrav.

Det er imod dette „almindelig anerkendt“, her skal protesteres, — protesteres, før vi har overskredet Tærskelen til den nye Grundlov.

Kvindernes Krav om politisk Ligestilling med Mænd har aldrig været anerkendt i Danmark, — det er den usminkede Sandhed om denne Sag, saaledes skal den gaa over i Historien.

To Gange har Dansk Kvinde-samfund anmodet Regering og Rigsdag om, at Kvindernes Valgretskrav maatte blive fremsat i et selvstændigt Forslag, for at vi kunde faa at vide, hvor dets Venner og hvor dets Modstandere fandtes, men intet Parti har haft Mod eller Retfærdighedsfølelse nok til at stille et saadant Forslag. Kvindernes Valgret er, hver Gang Forslag derom fremsattes, bleven taget paa Slæb af andre den uvedkommende Spørgsmaal, eller er bleven brugt til at tage andre Spørgsmaal paa Slæb.

Til sidst indsaa Dansk Kvinde-samfund det haabløse i sin Protest og tav. Men naar det nu for-

kyndes for Verden, at Kvindernes Valgretskrav er blevet almindelig anerkendt af alle Partier, da skal der protesteres, thi uprotesteret maa denne Paastand ikke gaa over i Historien.

Lige saa vist som, at vi aldrig har faaet Lov til at møde frem for Partiernes Skranke med vort Krav alene, lige saa vist har vi aldrig faaet at vide, om det var for vore smukke Øjnes Skyld, Partierne hver for sig slog til, eller for de Ledsageres Skyld, man hver Gang havde sørget for at give os med. Vi véd det ikke den Dag, vi faar Valgretten, faar det rimeligvis aldrig at vide. Alt det, vi véd, er, at i Aaret 1914 strakte danske Mænd sig saa vidt, at de „blandt andet“ gav Kvinder politisk Valgret.

Naar vi har ønsket at sige dette her i sidste Øjeblik, er det ikke for at nedslaa Kvindernes Glæde ved den Borgerret, som denne Grundlov byder os; endnu mindre for at lægge flere Stene paa Grundlovsforslagets Vej; vi ønsker nu mere end nogen Sinde at faa Valgretten bjerget i Havn, at vi kan naa videre ad Vejen; men vi siger det for at retfærdiggøre os selv, fordi dette „blandt andet“ ved at kæde vort Krav sammen med andre Krav af partipolitisk Betydning har paadraget os den Beskyldning at have vist Ligegyldighed i den Sag, som af alle Sager laa os mest paa Hjerter, og at have overladt dens Løsning til Mændene alene. Det er den første bitre Frugt af, at Kvindernes Valgret ikke blev fremmet i en Grundlovsændring for sig, at vi har paadraget os denne saa kortsynede Mistanke.

Gladelig skulde vi have taget Del i Kampen for vor Valgret, om Kampen havde staaet om denne Sag alene; med et Vejr af Begejstring skulde den have fyldt vore Foredrag, vort Blads Spalter; vort Fællesmøde skulde have staaet i Valgrettens Tegn alene; vi skulde ikke have hvilet, før vor Sag havde sejret. Men denne Løftelsens Glæde er tagen fra os. Dette lille Ord „blandt andet“ har slaaet os Vaabnene af Hænde, ja, drevet en Splittelsens Kile ind i Kvinders Sammenhold. Det har klæbet politisk Mistænkeliggørelse ved Ordet: Kvinders Valgret, thi at arbejde for den i